

Het ei van Mees

Mijn vader vindt het op een paasei lijken, en mijn opa houdt bij hoog en laag vol dat het een handgranaat uit de tweede Wereldoorlog is. Met hangende schouders kijkt mijn broertje naar zijn tekening van de ‘magische’ steen die hij in het duin had gezien bij de bunkers. Het is eerste paasdag en dat is bij ons thuis niet het beste moment om met moeilijke verhalen aan te komen. Mees heeft gelukkig niet gezegd waar hij de steen heeft gezien, want dan waren de rapen pas echt gaar geweest. Ik herken die steen natuurlijk direct. Maar ja, ik heb voorkennis.

‘Laatst hebben ze nog een stuk van een mijn gevonden,’ gaat mijn opa stug verder. ‘Die was ook nog uit de oorlog.’

‘Uiteraard pa,’ zegt mijn vader met een zucht. ‘Maar dat was bij de bunkers. Daar komt onze Mees niet, toch krijger?’

Ik rol met mijn ogen. Toen mijn broertje zes was vond ‘ie het nog wel leuk om krijger genoemd te worden, maar hij is verdorie al tien. Ook Mees krijgt het te kwaad. Als papa en opa hadden opgelet hadden ze die woedeaanval al lang aan zien komen, maar zoals ik al zei: Pasen ligt nogal gevoelig bij ons thuis. Mijn moeder staat niet voor niets al een uur in de keuken de lunch voor te bereiden. Net als voorgaande jaren is ze niet naar de kerk geweest. Mijn vader ging voor het eerst in vier jaar weer. Of het een succes was, weet ik niet, maar hij had wel aan de dominee beloofd om vanmiddag mee te doen met de ‘Paaseieren-speurtocht’ in het duin. Daar was mijn moeder natuurlijk niet blij mee. Mijn vader wist haar met pijn en moeite te overtuigen, en op strikte voorwaarden dat hij Mees geen seconde uit het oog zou verliezen, gaf ze haar toestemming. Papa’s voorstel om ook mee te gaan, zorgde bijna weer voor een ruzie tussen hen. Tot Mees binnen kwam stormen met zijn vondst.

‘Het is een magische plek,’ schreeuwt hij stampvoetend. Hij heeft zijn vuisten gebald en zijn hele hoofd is rood. ‘Vraag maar aan Jesse, die was er ook bij.’

Thanks bro, gaat 'ie mij er ook nog bij betrekken. Dan wordt het hier helemaal gezellig. Met mijn handen in de lucht, verdwijnt ik uit de woonkamer.

Tot mijn verbazing heeft mijn moeder toch besloten om mee te gaan. Ik weet dat ze regelmatig in de duinen komt, maar dan dwaalt ze altijd in haar eentje en met een doel over de paden. Deze keer loopt ze er in gezelschap van mijn vader, mijn opa en Mees. Met een geforceerde glimlach begroet ze de mensen uit het dorp die ook meedoen met de speurtocht. Waarschijnlijk zijn zij net zo verbaasd als ik om haar, vooral op een dag als vandaag, buiten te zien.

Het verzamelpunt is zoals altijd op het grote grasveld waar, tussen twee kraampjes, een lint is gespannen als een soort van beginpunt. Ik weet me van vroeger nog te herinneren dat de voorzitter van de wijkvereniging het lint doorknipte met een enorme schaar en dan riep 'succes haasjes!'. Het klonk altijd zo belachelijk dat bijna niemand direct van start ging, maar gierend van de lach over het gras rolde. Natuurlijk waren er een paar fanatiekelingen die er direct als een haasje vandoor gingen, maar dat waren de losers onder ons.

Er zijn weinig mensen die ik nog herken. Een paar jongens met wie ik op de basisschool heb gezeten zijn er wel. Zo te zien zijn ze gebombardeerd tot begeleider van een jonger broertje of zusje.

Vroeger, dat was dus tot vier jaar geleden, gingen de meeste kinderen gewoon in hun eentje. De speurtocht was vanaf acht tot twaalf jaar en dan was je wel oud genoeg om in je eentje door de duinen te struinen. Als je hier bent opgegroeid ken je dit gebied als je eigen broekzak. Bovendien was er speciaal voor de speurtocht een deel van het duin afgezet en liepen er overal volwassenen rond. Dat het daarmee toch niet zo veilig was, bleek vier jaar geleden. Sindsdien mogen kinderen enkel deelnemen aan de 'Paaseieren-speurtocht' onder begeleiding van een volwassene.

Mijn arme broertje heeft de luxe van drie volwassenen als begeleider. Aan zijn gezicht te zien is hij er niet al te gelukkig mee. Kan ik me ook wel iets bij voorstellen. Vooral met mama erbij. *No way* dat ze van het pad

afwijkt, want wie weet stap je dan wel in een luchtbuis van een bunker en dan ben je reddeloos verloren. Het advies is om niet achter het prikkeldraad te gaan. Toch gaan er veel kinderen wel die kant op en ik hoor er al een aantal in de buurt van de bunkers waar je eigenlijk niet mag komen vanwege instortingsgevaar.

Van waar ik zit heb ik perfect uitzicht. Links van me zie ik de menigte zoeken naar de chocoladelekkernijen en rechts van me bulderen de golven van de zee. Het is een mooie lentedag. Niet zoals vier jaar geleden. Toen stormde het, en wilden de meeste kinderen zo snel mogelijk terug naar huis. Behalve ik, want ik wist waar het gouden ei verstopt lag. Als je die vond, kreeg je het hele jaar door onbeperkt chocolade-eieren. Dat zag ik wel zitten natuurlijk, dus toen onze buurman in mijn oor fluisterde waar ik het gouden ei kon vinden, twijfelde ik geen moment.

Misschien had ik dat beter wel moeten doen.

Onze buurman Jorrik was tof. Hij is iets jonger dan mijn ouders en woont alleen in het huis dat hij van zijn ouders heeft geërfd. Het is een omgebouwde boerderij met een enorm stuk land erachter waar hij kweekkassen heeft staan. Zijn vader teelde tulpen, maar Jorrik is niet zo'n tuinier. Hij verhuurt de ruimte aan mensen die er hun camper, caravan of vouwwagen willen stallen. Er staan ook een aantal motorfietsen en zelfs een hele oude Solex, die van een vriend van hem is. Ik vond het geweldig om daar rond te scharrelen. Meestal deed ik dat stiekem.

Ook op die eerste paasdag vier jaar geleden.

Op goede vrijdag verdween onze kat Pucky. Hij was rood met een grote witte vlek op zijn snoet waardoor zijn neus altijd extra roze leek. Het was zo'n typische huistijger die nooit naar buiten ging, behalve die vrijdag. Mees had de deur opengezet, wist dat jochie veel, en toen had die kat de benen genomen. 's Avonds was hij nog steeds niet thuis, hoe mijn moeder hem ook probeerde te lokken met allerlei lekkere hapjes. De volgende dag gingen we met z'n allen zoeken, de hele straat deed mee, en mijn vader hing overal in het dorp briefjes op met 'Heeft u onze Puck gezien.' Niemand reageerde. Er hingen wel meer van dat soort briefjes op

bomen en in bushokjes. De laatste tijd verdwenen er veel meer katten uit de buurt. Een aantal werden onherkenbaar teruggevonden en in de krant werd zelfs van een kattenpsychopaat gesproken. Mijn vader wilde niet uitleggen wat dat was, en mijn moeder hoopte maar dat onze Puck gewoon ergens onder een struik lag te luieren.

De volgende ochtend besloot ik, voordat we naar het duin zouden gaan voor de speurtocht, zelf op onderzoek uit te gaan. Ik was immers al tien. Bovendien had ik een plan. Gewapend met het katenspek, die eigenlijk bedoeld was voor de lunchhapjes sloop ik tussen de caravans en vouwwagens door. De kweekkassen van de buurman leken mij wel de ideale plek voor onze Puck om zich te verstoppen. En ik had gelijk, want uit een van de achterste caravans hoorde ik gemiauw. Het klonk jammerend, precies zoals die keer toen onze Puck in het kattenmandje zat omdat hij naar de dierenarts moest. Hoe dichterbij ik in de buurt van die caravan kwam, hoe vreemder het geluid werd. Hoger, en scheller. Met hele vreemde uithalen. Ik kreeg er kippenvel van.

Voor het raam van de caravan hing een gordijntje. Als ik op mijn tenen ging staan zou ik naar binnen kunnen kijken, maar ik durfde niet. Vooral niet toen ik een vreemd gelach door het gekrijs heen hoorde. Ik was zo bang. Met mijn hart in mijn keel sloop ik dichterbij. Het pakje katenspek had ik zowat fijngeknepen in mijn handen. Iets in me zei dat Puck geen trek meer zou hebben in een plakje spek. Er klonk weer een ijselijke gil die dwars door mijn botten ging. Het was nu of nooit, maar dit was mijn kans om de kattenpsychopaat te ontmaskeren.

‘Hier was het.’ De stem van mijn broertje Mees sleurt me weer terug naar de tegenwoordige tijd. Blijkbaar is hij dan toch van het pad afgegaan met mijn ouders en opa. Ik hoor mijn moeder al mopperen, en een andere bekende stem hoor ik zeggen dat ze nu echt te ver achter het prikkeldraad zijn.

Jorrik.

Nadat ik toch door het raampje van de caravan had gekeken was ik naar buiten gevlucht en vol tegen Jorrik aangelopen. Met horten en

stoten had ik proberen uit te leggen wat ik gezien had: de kattenpsychopaat die onze Puck pijn deed. Jorrik was net zo geschokt als dat ik was. Ik moest van hem op de oprit blijven wachten terwijl hij een kijkje zou nemen in de caravan. Toen hij weer terugkwam zei hij dat ik spoken had gezien. Er was niemand. En zeker geen Puck. Als ik wilde, mocht ik zelf ook gaan kijken, maar ik durfde niet meer. Die kattenpsychopaat zag er zo eng uit. Die zou ik me nog heel lang blijven herinneren. Om me te troosten vertelde Jorrik waar ik het gouden ei kon vinden.

‘Hier was het echt,’ zegt Mees die weer een woedeaanval dreigt te krijgen. Vooral omdat mijn moeder een preek begint dat hij helemaal niet zo ver weg had mogen gaan. ‘Maar Jesse was hier ook,’ sputtert hij tegen.

‘Natuurlijk was Jesse hier niet,’ hoor ik Jorrik zeggen. Het is een zinnetje dat hij heel vaak herhaald heeft de afgelopen vier jaar. Jorrik was namelijk degene die mij voor het laatste had gezien. Hij ging die middag het gouden ei ophalen omdat de speurtocht voorbij was en niemand het gevonden had. Dat was het moment dat hij mij met een vreemde man zag wegrennen in de richting van het strand. Dat was natuurlijk niet waar. Ik was gewoon hier, zoekend naar het gouden ei tot er ineens iemand achter me stond.

Jorrik. Dacht ik, maar hij was anders. Zijn haar was lang en rommelig, en zijn buik een heel stuk dikker, ook liep hij een beetje vreemd. Alsof hij een pinguïn was met ongelijke benen. Ineens herkende ik hem.

‘Jij deed Puck pijn,’ schreeuwde ik. ‘Psychopaat!’

De man lachte alleen maar. In nog geen drie stappen hobbelde hij mijn kant op en greep me vast. Heel even zweefde ik door de lucht. Het voelde vreemd genoeg best apart. Tot ik met mijn hoofd op die grote steen terecht kwam die volgens mijn vader op een paasei leek en waarvan mijn opa beweerde dat het een granaat was.

‘Hier zag ik hem,’ houdt Mees bij hoog en laag vol. ‘Hier zag ik Jesse, daar naast die steen.’ Hij wijst naar een ovale steen, die inderdaad de vorm van een ei heeft. Het lijkt een normale steen, maar wat bijna niemand weet is dat eronder een ondiepe put zit.

Ik weet dat wel.

Jorrik ook.

En nog iemand anders, maar die kan het aan niemand vertellen.

‘Ik denk dat we nu moeten gaan,’ zegt Jorrik terwijl hij wat heen en weer wiebelt. Hij weigert naar de steen te kijken en ik vraag me af of hij er nog wel eens aan denkt. Aan de ene eerste paasdag, vier jaar geleden. Als ik eerlijk ben, weet ik niet wat ik gedaan zou hebben als ik in zijn schoenen stond. Ik zou ook mijn broertje beschermen, koste wat het kost, maar ik weet niet of ik een moord voor hem zou plegen. Misschien ook wel.

‘Ik ga niet weg,’ zegt Mees vastberaden. Hij slaat zijn armen over elkaar en gaat midden op de ovale steen staan. ‘Jesse is hier ergens, ik weet het zeker. Ik heb hem zelf gezien.’

‘Ach, hou toch op.’ Jorrik draait zich om en precies op dat moment kijken we elkaar aan. Ik zie hem, en aan zijn gezicht te zien, ziet hij mij ook. ‘Dat kan niet,’ stamelt hij. ‘Je bent dood.’

Ik zet een stap naar voren, en als vanzelf gaat hij naar achteren. Mijn ouders kijken toe, maar ik weet niet of ze doorhebben wat Jorrik ziet.

‘Nee,’ zegt hij weer. ‘Dit kan niet. Je bent dood Jesse, ik weet het zeker. Ik heb je zelf daar...’ En dan zwijgt hij. Zijn blik is op de steen gericht.

Toen wij net in ons nieuwe huis kwamen wonen, meer dan tien jaar geleden, werden we gewaarschuwd voor Jorrik. Het gerucht ging dat hij een tweelingbroer had die door hem werd opgesloten op zolder omdat hij ‘anders’ zou zijn. Sommige mensen beweerden dat die broer gewelddadig was en hun ouders had omgebracht. Heel soms als het al donker was liet Jorrik hem naar buiten gaan, of hij liet hem spelen tussen de caravans en vouwwagens.

‘Onzin,’ zei mijn moeder altijd. ‘Roddels passend bij een klein kustdorpje.’ En dus was ze vastbesloten om extra vriendelijk tegen Jorrik te zijn. Hij werd die goede buur en beste vriend ineen.

Tot vandaag.

Mijn vader is de eerste die in beweging komt. Mijn opa volgt direct. Samen lopen ze naar de steen toe en tillen die op. Eindelijk ben ik vrij. Een vreemd gevoel van lichtheid gaat er door me heen. Ik steek nog een keer mijn hand op. Mees zwaait terug. En dan is het echt tijd om te gaan. Hier zit mijn taak erop.

